

N. TÓTH ANIKÓ

Perücke

A SELMECI KÜLÖNÖS HÖLGY LEGENDÁRIUMÁBÓL

Kis tér 6.

Fivérem egyezséget köt Tühringer Kristóffal anélkül, hogy nekem egy szót is szólnának. Zsofka már a harmadik gyermekét várja, és hiába segítem mindenben, egyre gyakrabban néznek össze a fejem fölött, forgatják a szemüket Samuval, egyre kevésbé titkolják, hogy a terhükre vagyok. Az utcára ki nem tesznek, és talán nem azért, hogy mit szólnak majd a városban. Szorult annyi keresztényi és testvéri szeretet Samuba, hogy csak jót akarjon nekem. Tühringer egy április végi vasárnapon kopogtat be, látom Samun és Zsofkán, hogy várták ezt az embert, aki még sosem lépte át a Passur-ház küszöbét. Fordulok ki a kamrába, hogy hozzak ezt-azt, édes kalácsunk is maradt, paprikás sajtunk is bőven volt még, de Zsofka elkapja a karomat, szokatlanul kedvesen rám néz, te csak maradj veszteg. Bámulok rá, ha vendég jön, mindig én sürgök-forgok, ő pedig pöffeszkedik a karosszékében.

Cecilke, nyújtja felém a két karját, és heherészik zavarában Tühringer, kilátszik három elfeketült foga.

Roszzat sejtek.

Samu tördeli a kezét, ünnepélyesen fénylik az arca.

Cecilke, én már mindent elintéztem, nevetgél továbbra is Tühringer.

Samu tudja, hogy nem értek semmit, de nem siet, hogy elmagyarázza. Hagyja, hogy Tühringer avasson be a csúnya üzletbe.

Két hét múlva már meg is tarthatjuk...

Csak nézek elkerekedett szemmel. Hol Samura, hol Tühringerre, akinek megvilágosodik, hogy mit sem sejtek.

Hát Passur uram nem említette...?

Micsodát?

Hooogy... hát hogy megkértem a kezét...

Sarkon fordulok, menekülőre fogom, de az ajtót elállja az éppen visszatérő Zsofka.

Nocsak, hát ekkora a boldogságod, hogy nem férsz meg a szobában? kérdi tette-tett kedvességgel, ami alól kilóg a csúfondárosság rojtja, ismerem jól ezt a hangját, s

* Részlet a Kalligram Kiadónál hamarosan megjelenő *A szalamandra mosolya c. regényből.*

miközben egyik kezével a tányért egyensúlyozza, a másikkal karon ragad, és visszataszítja a szoba közepére.

Úgy érzem, elárultak. Kelepcébe kerültem. Könnybe lábad a szemem.

Samu, ezt nem teheted velem... suttogom.

Samu a legjobbat akarja, jelenti ki ellentmondást nem tűrően Zsofka.

Igen, a legjobbat akarja, csak hogy nem nekem, gondolom végig a jövőm, s már nem tudom visszatartani a zokogást.

Érzékeny lelke van Cecilkének, állapítja meg Tühringer. Hiába, nagy változásra készül, nem csoda, ha felzaklatja.

Samu nem szól egy szót sem.

A staffrungot csak be kell csomagolni, igaz, szerény, de hát jól tudja, Tühringer úr, a szülők korán elhaltak, az uramnak három testvéréről is gondoskodnia kellett, sorolja kíméletlenül pattogva Zsofka.

Nem számít, nyájaskodik Tühringer. Mindene meglesz Cecilkének, a tenyeremen hordozom majd.

Elsötétül előttem a világ. Két hétre ágynak esek.

*

Szenháromság tér 13.

Baldachinos ágyat csináltattam, Cecilke, mézes-mázoskodik Tühringer, amikor kitarja a hálószoba ajtaját. Súlyos aranybarna rózsás brokát lóg három oldalon, első perctől fogva úgy érzem, menten rám zuhan, agyonnyom. Odalépek a fésülködőasztalkához, belenézek a cikornyásan faragott keretű tükörbe, a gyertyafényben kísérteties az arcom. A vállam fölött kukucska egy másik kísértet. Végigsimítja a koszorúba kötött hajam. Matat a ruhámon, de elhúzódok, egyedül is boldogulok, vetem oda neki, és amennyire csak lehet, lassítom a mozdulataim, a székre rendezgetem, hajtogatom a ruhadarabokat. Tühringer az oldalára fekvé követi a szertartást. Amikor az inghez érek, elfújom a gyertyát. A hajtűket már sötétben szedegetem ki, a fonat puhán a hátamra esik.

Cecilke, suttogja.

Undorodom a Cecilke névtől. Soha senki nem hívott így.

Tudja, mire figyeltem föl, amikor először láttam a vásártéren?

Nem válaszolok. Bár ne látott volna meg soha.

Izgatott várakozásnak érte a hallgatást.

Hát a haja! Én még sose láttam ilyen különleges színű haját. Megkockáztatom, ez csaknem fehér! lelkendezik. És tudja, Cecilke, mire gondoltam azon nyomban?

Hallgatok.

Hát azon járt az eszem, micsoda gyönyörű parókát tudnék ebből készíteni!

Összeborzadok.

Belemarkol a fonatomba, ujjait befúrja a tincsek közé, feszítgeti, tapogatja, bonthatja.

Alig kellene rizsporozni, mérlegeli. Mennyit meg lehetne takarítani, el sem képzelheti!

Futkos a hátamon a hideg.

Világít, mondja elérékenyülve, pedig koromsötét van, az ablakokon becsuktuk a zsalugátert, behúztuk a damasztfüggönyt.

A fonat végével játszik.

De szereti a homlokom, az arcom, a nyakam ezeket a selymes tincseket!

Aztán mindezt megismétli rajtam. Ahol hozzám ér, már nem én vagyok.

Elengedi a fonatot. Becsúsztatja a kezét az ingembe a nyakkivágásnál. Undorodom a durva szőreitől.

Cecilke, de hiszen jéghideg a bőre...

Vacog a fogam. Rám teríti a takarót.

Nem gondoltam, hogy be kellene gyújtani, hiszen nyár van. Majd én megmelengetem, húzódik közelebb.

Nem velem történik, nem velem történik, nem velem történik, nem velem, nem, ismételve magamban, hogy távol tartsam magamtól a fájdalmat.

*

Tühringer dolgos ember. Korán kel, szerény reggeli után szöszmötölés nélkül neki lát a munkának. Az utóbbi időben egyre több a megrendelése, azt mondja, nekem köszönhetően. Ringassa csak magát ebben a tévhitben, ha jólesik neki. Szerintem inkább a divat miatt nőtt meg a műhely forgalma. Aki tartja magát valamire, már az utcára sem lép ki paróka nélkül. Valaki többet is csináltat, különböző alkalmakra mást-mást tesz a fejére. Tühringer ravasz: tud játszani a hiúság húrjain az üzleti siker érdekében. Bámulatosan beelát a kundschaftjai lelkébe, felméri, mire van szükségük az elégedettséghez, s már az első rendelésnél tudom, hogy ki-ki vissza fog térni egy-egy újabb darabért.

Tühringer pontban délben, amikor a gyomromat kavargatja az Óvár tornyának harangzúgása, asztalhoz ül. Anka egyszerű ételeket főz, elég egyhangú a konyhánk. Tühringer lefetyel, szürcsöl, csámcsog, aztán felhajt egy korsó sört, amit Anka frissen hoz odaátról, Ossmitzék sörházából, majd egy órácskára ledől, de nem a baldachinos ágyba, hanem a kerevetre. Ez az én szabad időm, kifutok a házból, fel a Lövdéhez vagy a Vörös kút felé az erdőbe, szívom a tiszta levegőt, könnyű vagyok, libegek, mint egy pille, kizavarom a fejemből az új életemhez kötődő gondokat. De egy órán belül vissza kell térnem. Sosem voltam hálásabb az újavári pontos trombitaszóért, aminek jóvoltából Tühringer a konyhában vagy legalábbis az udvaron talál. Ez szemlátomást megnyugtatja, bár mit sem sejt kőszálásaimról. Visszaül a munkaasztalához.

Igyekszik engem is bevonni. Nyitogatja a komódfiókokat. Legalul a gyapjú, fölötte a lósörény, legfelül az emberi hajkötegek. Válogat, tapogat, a fény felé tartja, beleszagol. Kérdi, melyik tetszik. A vállamat vonogatom. Egy maroknyival a munkaasztalra erősített gerebenhez lép. Irtózom a meredező szögektől. Belehelyezi a hajkö-

teget, erős mozdulatokkal húzogatja a fogak között, melyek elég sok szálat kitépnek. Sebját, vesszen, ami gyenge, nevetgél. Közben csavarja, sodorja, egyre fényesebbé, simábbá fésüli. Kezembe nyom egy vékonyabb köteget, próbáljam én is. Vonakodom, erősködik. Az idegen haj tapintása viszolyogtató. Megkísérlem utánozni. Kéthárom áthúzás után kicsúszik a kezemből, széthull a padlón. Türelemmel magyarázza, hogy ez már használhatatlanná vált, el kell dobni. Nem érzek büntudatot, hiszen nem én ragaszkodtam ehhez a foglalatossághoz. Egy-két napig békén hagy, aztán megint kezdi. Bízok bennem, a hímzéseimből látja, hogy van kézügyességem. De most már elővigyázatos, lószórt ad a kezembe, ami kevésbé drága, mint a haj. Kénytelenségből nekiveselkedek. A harmadik kétségbeesett mozdulatra tenyerem élet felszántják a gerebenfogak. Kiserken a vérem, Tühringer kirántja a kezemből a sörényköteget, be ne szennyezzem, szitkozódik, de meg is szán. Anka gyolcskendőt hoz, pálinkát locsol rá, felszisszenek, ahogy végigtörli a sebet. Ügyetlen vagyok, mondom Tühringernek, nem nagy szabadkozással. Csak nézzem, amíg úgy nem érzem, hogy már menne, csak akkor csináljam. Nézem hát, ahogy a két apró szeges gereben közé szorítja a kifésült sörényt, majd nagy körültekintéssel kihúzkodja belőle, és a tompra szorított monturába akasztgatja a szálat. Vesződéses munka. A knipfelés biztosan menne, morogja, de elengedem a fülem mellett. Eszem ágában sincs órákig a szálakkal bíbelődni. Kénytelen beletörődni, hogy nem leszek a társa. Ebben sem. Legfeljebb a tompokat rendezgetem nagyság szerint a polcon, és dúdolgatok, hogy gyorsabban teljék az idő. Tühringer hatkor fejezi be a munkát, elrámol, fél hétkor vacsorázunk, utána átmegy kicsit Ossmitzékhoz, hogy megtudja a legfrissebb városi híreket. Anka korán elalszik a padon. Én pedig sóvárogva idézem fel a Passur-házbeli estéket, Andreas és Karolina gyerekillatát, a hancúrozásokat és meséléseket, az ablakon bekukucskáló csillagokat. Mire Tühringer megjön, már álomba emlékszem magam a rettenetes baldachin alatt, vagy legalábbis alvást színlelek, bár így érzem a bűdös száját, amint fölém hajol. Szőrös kezét, amint a hajamban turkál.

Cecilke, mondja kedveskedve egy vasárnapi ebéd közben.

Rossz előérzetem támad.

Kaptam egy rendkívüli megrendelést.

Mintha nem is hallanám, kanalazgatom tovább a levest.

Egyenesen Bécsből, dicsekszik.

Nem mutatok túl nagy érdeklődést, ezen megsértődik.

Hát magát minden hidegen hagyja?

Ezzel a jéghideg éjszakákra is céloz persze.

Cecilke, egy igazi hercegnő szeretne tőlem egy parókát. Egyedül tőlem, érti, mi csoda megtiszteltetés? Egész Bécsbe eljutott a hírem, sőt, látta egy mesterművem, és azt üzente, belepusztul, ha nem birtokolhat egy Tühringer-parókát!

Nem tudok osztozni a felajzottságában.

Cecilke, sokat hozhat ez nekünk a konyhára! Megcsináltathatjuk a karosszékeket, tudom, hogy vágyik rájuk!

Mit tudhat ez az ember rólam, ugyan!

Felújítjuk a ruhatárát! Milyen jól állna Cecilkének egy borszínű atlaszselyem ruha!

Egyáltalán nem érzékeli, hogy közömbös vagyok az ígéretei iránt. Sose váltja be őket, mindig talál kifogást. De amúgy se tudna semmivel levenni a lábamról.

Cecilke, fogja vissza a harsányságot, s vált bizalmas, behízselgő hangszínre. Mindenhhez azonban kiváló minőségű hajra lesz szükségem.

Kivár, nem nézek rá, érdeklődésem tárgya kizárólag a tányér mintája.

Olyanra, mint Cecilkéé...

Erre megáll a kanál a kezemben.

*

Hosszú hetek múlva is csak egyetlen dolgot vagyok képes elvégezni a parókakészítés folyamatában: a méretvételt. Bár eltartott egy darabig, míg elfogadtam, hogy idegen vagy akár ismerős emberek fejéhez hozzá kell érnem. Csapzott, nehéz szagú hajcsomókon, kopasz fejtetőkön, fénytelen tincseken táncol a kezem, nagyon pontosan kell dolgoznom, nem tévedhetek egy hajszálnyit sem, mert ha nem ül a fejen, akkor kidobhatjuk az egy- vagy másfél hetes munkánkat. Eleinte remeg a kezem, rettegek, hogy elvétek valamit, Tühringer pedig nekem esik, szavakkal, de akár tetteleg is. Aztán csak belejövök, és Tühringer is megnyugszik, hogy mégis valami hasznomat veszi.

Egy nap kikiált értem a konyhába, kétszer is, másodjára csaknem türelmetlenül, de hát a lisztes kezem meg kell alaposan tisztítanom, mielőtt betoppanok.

A műhelyben egy nálam alig magasabb férfi áll.

Sose tapasztalt érzés cikázik át rajtam, amikor kissé meghajolva bemutatkozik. Köhler Godofred bányabirtokos.

Tühringer szabadkozik, hogy nem tudja megszakítani a gerebenezést, de amúgy is az én dolgom a méretvétel.

Mutatom a széket, készítem a mérőszalagot, de lopva figyelem. Melegség árad belőle, erő. Megremeg, amikor finoman hozzáérek magas homlokához, aranybarna fürtjeihez. Érzem a forró leheletét a nyakamon. Bekúszik az inggallérom csipkéi közé. Legszívesebben megállítanám a mozdulatot. Kijózanít, hogy hallok a hajköteg suhogását a gereben vasfogai között.

*

Éjjel azt álmodom, hogy bizsereg a fejem. Mintha minden hajszálam körül öt-hat másik hajszál serkenne, alig férnek el egymás mellett, versenyt nőnek, kisvártatva némelyik tincsem felkapaszkodik a baldachint tartó oszlopokra, mások szétterülnek a takarón, lelógnak a földre, rácsavarodnak az ágy lábára, megint mások rákúsznak Tühringerre, körbetekerik, elszorítják a nyakát...

Irtózatossá horkanásra riadok, felülök az ágyban, hallgatózom, az az érzésem, Tühringer nem lélegzik, előfordul nem egyszer, ha erősen horkol, hogy hosszú időre kimarad a levegővétel, olyankor reménykedem... Érzem, hogy a fonatom beszorult, óvatosan ráncigálom Tühringer alól, nehogy magához térjen, de valahogy nem érek a végére. Tapogatom a sötétben. Döbbenet veszem tudomásul, hogy megszapordott, hosszra is, vastagságra is. Nem tudok visszaaludni, hánykolódom hajnalig. Alvást színlelek, amikor végre Tühringer kimászik mellőlem. Ahogy csendben behúzza maga után az ajtót, felszököm, nyitom az ablakot, kitárom a zsalugátéreteket, zúdul be a reggeli friss fény, megmutatja, mi lett a hajammal.

*

A kettős koszorút alig tudom begyömöszölni a főköttő alá. Borzasztó súly a fejemen, úgy érzem, a nyakam besüllyed a vállam közé. Délutáni titkos sétámról a szokottnál hamarabb térek vissza, Anka bámul is boci szemekkel. Nem bírom cipelni magammal a megszapordott haját. Tühringer még a kereveten szuszog jóízűen, amikor letépem a fejemről a főköttőt. A két roppant fonatból kiugrálnak a hajtűk, koppannak a padlón. Megragadom a munkaasztalon várakozó ollót, és nekiesek a ficánkoló fonatoknak. Nem adják könnyen magukat, percekig küzdök. Aztán ráfektetem a levágott haját az asztalra.

Cecilke! ujjong Tühringer, amikor elébe tárul a látvány. Azt gondolja, benőtt a fejem lágya, megértettem az üzleti érdeket, szót fogadtam neki. Végre betört.

Holott menekülésem épp most kezdődik.

*

Köhler Godofred egy hét múlva betér hozzánk, pedig biztos benne, hogy még nem lehet kész a parókája, hiszen Tühringer az előző munkái miatt nem ígér korai időpontot. Ahogy meghajlás közben rám néz, tudom, nem a paróka miatt jött. Bizsereg a fejem, és olyan forróság önt el, hogy ki kell szaladnom a kamrába, azzal az ürüggyel, hogy valamivel megkínáljam. Anka aggodalmaskodva kérdezi, lázam van-e, akkora vörös rózsák nyílnak az orcámon. Mielőtt visszamegyek a műhelybe, lehűtöm magam a kútnál.

*

Nyugtalan vagyok napok óta, nem ízlik az étel, álmatlanul hánykolódom át az éjszakákat, izgatottan lesem, hogy Tühringer végre ledőljön ebéd után, s mehessek ki az alacsony mennyezet alól az azúr ég kupolája alá. Alig várom, hogy a sarkon túl legyek, ne lássam a kaput, a zsalugáteres ablakokat, a kéményt. Csak a Lövdén enyhül a zaklatottság, pedig jócskán kifulladások, mire nagy iramban felérek a meredek oldalon. Nekidöntöm a hátam a hatalmas hársfa törzsének a tisztás szélén, hallgatom az egyre csendesülő szívdobogásom. Behunyom a szemem, hagyom, hogy cirógasson a Paradicsom-hegyről szeszélyes hullámokban érkező szellő.

Egy délután nemcsak a szellő, hanem mintha egy illatos növényke levelei, igen, kakukkfű simogatná az arcom. Mintha csak álmodnám. Sokáig nem nyitom ki a szemem, sokáig tartson. Csak amikor hirtelen abbamarad, nézek körül. Sehol semmi gyanús. Valóban elszenderedtem volna egy percre? Ismét behunyom a szemem. Az illat ismét simogat. Most már fúrja az oldalam a kíváncsiság. Hirtelen ellököm magam a fától, nézek fel, a gazdag lombba, semmi. Aztán...

*

Arra riadok, hogy alig kapok levegőt. Beborít a hajam. Kiugrok az ágyból, próbálom két kezem fésűjével kiszabadítani az arcom, a testem. Ami este a vállamig ért, össze se fogtam éjjelre, most a térdhajlatom csiklandozza. A sötétben villámgyorsan befonom, aztán kisurranok a műhelybe, az ollóval lenyisszantom, majd begyömöszölöm a fonatot a komód felső fiókjába. Tühringer sípol, amikor visszafekszem mellé. Nagy nehezen tudok ismét elaludni, s reggel, ahogy megtapogatom a hajam, azt gondolom, csak egy rossz álom volt.

*

Köhler Godofred a nagy hársfánál vár nap mint nap. Blankának szólít. Megszorítja a kezem, aztán én elővigyázatosságból előremegyek. Nem is megyek, táncolok inkább a keskeny ösvényen. Néha hátrapillantok, jön-e. Hogyne jönne, repül. Amikor az ösvény hirtelen lezuhan egy lejtőn, és már biztosan nem láthat meg senki a Lövdéről, utolér. Nem tudunk betelni egymás ízével. Mire elérünk a titkos padunkhoz, már félig kibontva a testünk. A gyönyör bimbóját kóstolgatja a forró nyelv. Tajtékot vet az ölem. Apró sikollyal jelzem, amikor beljebb kerülhet. Kifeslik a bimbó. Széthullámszik bennem. Döng. Ringat. Ring.

*

Tühringer új komódot csináltat. Hogy férjen a sok haj. Még nagyobb becsben tart, igyekszik a kedvemben járni, lesi minden kívánságom. Igazából egyetlen kívánságom van: mielőbb tegye le a fejét ebéd után a kerevetre. Hadd röppenhessek végre ki a kalitkából. Hosszúra nyúlik a nyár, ami kedvez a titkos találkáknak. De borzongva gondolunk az üvöltő szelekre, a zúzmarára. Egymás kezébe adják a kilincset a megrendelők. Könyörögnek, rimázkodnak, jajveszékkelnek, hogy mihamarabb legyen meg az új parókájuk. Versenyeznek egymással a dámák, kié készül el korábban. Felárat ígérnek. Tühringer vérszemet kap, dörzsöli a tenyerét. Mivel egyedül nem győzi, s rám nem számíthat, felfogad két segédet. Joachim villámgyorsan megtanulja a knipfelést, János a gerebenezésben ügyesebb. Szemlátomást jobban megy nekik a munka, ha én is a műhelyben tartózkodom. Ők nem szundíthatnak délután, ezért látják, amikor beteszem magam után a nehéz tölgyfa ajtót. A műhely ablaka az udvarra néz ugyan, nem tudják, hová megyek, de fúrja az oldalukat a kíváncsiság. Faggatják Ankát, de az néha füllent, hogy benn heverészek a hálószobában. Arra gondolok, óvatosságból egy napot otthon maradok. De rögtön elvetem, egyetlen ta-

lálkozást sem hagyhatok ki. Zsong a vénasszonyok nyara, ring a csípőm, telnek a komód fiókjai.

*

Épp felállunk ebéd után, amikor Zsofka kopogtat be. Közeledő vihart emleget, a Vörös kútra indultak, kell a gyerekeknek egy kis séta, hát idáig jutottak. Andreas és Karolina a nyakamba ugrik, kétfelől szorongatnak, úgy kell őket lefejtenem magamról. A kicsit a karomba vehetem. Pufók fiúcska, édesen csücsöríti a száját. Tühringer megcsipkedi Karolina arcát, Andreas fejét megbúbolja, riadtan húzódnak a szoknyám mögé.

Megbocsátanak az asszonyságok, szabadkozik Tühringer. Laposakat pislog, egyetlen délutáni szunyókálás sem maradhat el. Csak most nem lehet a kereveten, hiszen oda Zsofka telepedett épp, anélkül, hogy helyet kínáltuk volna. Tétovázik, gyorsan kisegítem. Menjen csak nyugodtan a hálószobába.

Épphogy eltűnik, Zsofka már bontja is a mellét. A kicsi Samu elégedetten cuppog. Tűkön vagyok. A hársfára gondolok. Ölemben a szorítás.

Zsofkából dől a szó, szapulja a cselédet, csepüli Samut, ócsárolja a hodrusi piacozókat, szidja Andreast, simfeli Karolinát, pocskondiázza a magisztrátust, gyalázza a szomszédait. Amikor jobban belelendül, kicsúszik a kicsi szájából a bimbó, a levegőt szopja. Szédülök a sok ocsmányságtól, szétfeszülök a mehetnéktől. Dühödten morog az ég. A huzat becsapja az ablakot. Anka rémülten szalad be a gyorsan lekapkodott ruhával, fekete felhőkről hadovál. A gyerekek hozzám bújnak, megcsap az ilatuk, ettől megnyugszom. Ringatom őket.

A vihar hatalmas csattanással érkezik, majd ömölni kezd az eső. Eltűnik az ablak mögött az udvar. Piheg a két gyerek az ölemben, csak egymásra mernek nézni. A kicsi elalszik Zsofka ragyás mellén.

Egyszer csak kivágódik az ajtó. A süvítő szél belök rajta egy alakot. Ankával ketten is alig bírják becsukni a nehéz tölgyfa ajtót, be ne zúduljon a víz.

Nem tudok parancsolni a testemnek. A szokott helyemre kell simulnom, hajlat a dombhoz, mit bánom én, ha az ingemig átázok. Állunk a tócsa közepén. Köhler Godofred úgy ölel, mintha sose akarna elengedni többet. Bizsereg a fejem. A műhelyből két szempár kukucskál. Zsofka csaknem kiejti a karjából a kicsi Samut. Anka a szája elé kapja a kezét.

Tühringer békésen horkol a brokát rózsák alatt.

*

A parókámért jöttem, hajol meg Köhler Godofred.

Leveszem a tompról, nyújtom felé.

Próbálja fel, mosolygok, kis kacérságot is megengedek.

Segíték az aranybarna fürtök eltüntetésében. Amikor finoman hozzáérek a homlokához, a tarkóján babrálok, megremeg. Nyeles tükröt tartok elé. Szembogarában elkenődnek a sugarak, ahogy megcsapja a hajam illata.

Pompásan áll, hajbókol Tühringer.

Mestermunka, jelenti ki elégedetten Köhler Godofred, miután fejét forgatva meggyőződik róla, hogy oldalt is pontosan illeszkedik.

Mennyivel tartozom?

Tühringer akkora árat mond, hogy csaknem megáll a szívem.

Köhler Godofred szemrebbenés nélkül kiszórja az erszényét Tühringer munkasztalára. Tühringer szemében kapzsi fények villognak, nehezen mondja, hogy ez talán kicsit több a kértnél. Köhler azonban nagyvonalúan legyint.

Nem időzik, nem udvariaskodik, sietve indul. Kikísérem a kapuig.

Felnyalából, gyengéden a fiákerbe ültet. Maga is felkapaszkodik. Átkarolja a vállam. Rándul a fiáker, vidáman csattognak a kerekek a macskaköveken. Nem nézek hátra.

Mindez csak vágy.

Nem nyalából fel, nem ültet gyengéden a fiákerbe, nem karolja át a vállam. Behunyom a szemem, hallgatom a kerekek gonosz csattogását a macskaköveken.

Egy megbízható kundschaft távozik, fején a rizsporozatlan hajammal.

*

Cecilke, sopánkodik Tühringer.

Nem az áttetsző bőröm, zörgő csontjaim, mosolytalan szám miatt aggódik.

Nem a hideg éjszakák miatt.

Nem tudja mire vélni, hogy nem várják dús fonatok reggelente. Ki betegszik bele mibe.

Miután az új komód feleslegessé válik, számúzi a padlásra.

Eszébe sem jut többé, hogy valamikor a tenyerén akart hordozni.